muusikatükk, mille ütsitutele häältele ta „Porco primo Porco secundo“ jne. (esimene siga, teine siga jne.) nimeks pannud, eeskawas. Kapellmeister Papuſch teatas, nagu harilikult ikka, enne algamist tulewa muusikatükk nime ja, lisas juurde: „Muusikaline nalt!“

Suurtsugu kuulajad, terwe kuninglik perekond, pääle kroonprintsi, tegiwad suured silmad ja ei suutnud esimeste kuuldawale tulewate häältele tähendust anda, kuni kuningas häkitselt röömuga hüüdis: „Tuhat ja tuline, need on ju Gundlingi sead!“

Et Friedrich Wilhelm tubaka kollegiumis ette tulnud nalja oma perekonnas jutustanud oli, siis kuulsiwad kõik tõuswa pönewsega. Noor komponist oli oma tükis weel palju selgemine ja loomulikumalt harjaslindude häält järele teha osanud. Kõik see röhkimine, kunumine ja piiksumine mõjus siis ka nii, et kuuljad otse naerukrampide käes liiklesiwad, ka kuningas.

Ta kutsus tüki lõpul kapellmeistri oma juurde, awaldas talle selle uue oopuse üle rahulolemist ja küsis, kas Papuſch seda ise komponeerinud, mille pääle see tõepõhjal seiswa wastuse andis.

Friedrich Wilhelm nikutas armulikult pääd ja andis oma usaldusemehele, kindral Grubkowile käsu, komponistile ilusa tükі eest kümme taalrit maksta.

Wanal kapellmeistril oli muidugi teada nooremehe õnne üle hea meel, komponist ise aga oli ültõnnelik.

„Waadake nüüd, kapellmeistri herra,“ jõstistas ta, „minu waimuanded toowad ometi midagi sisse.“

„Aga ikka weel alles wähe, mu poeg,“ lausus Papuſch. „Kanna selle eest hoolt, et iga kuu selle summa saad, siis pole mul selle wastu midagi ütelda, et Leenikese naeseks wõtad.“ — — — — — — — —

Kroonprints Friedrich käis neil kontsertidel ainult harwa, ja siisgi ainult sunnitult. Sääl ette kandawad tükid ei olnud tema maitse järele. Oma muusikaõpetaja Quanzi läbi, kes Grundmanni tükki päält kuulanud ja Papuſchi wastane oli, kuulis ta selle uue oopuse olelemas olemist.

Quanz oli niisuguse püha muusika häbistamise üle wäga pahane ja Friedrich lubas parajal ajal Papuſchi wähe kruuwida.

See paras aeg pidi warsti tulema. Ühel päewal nägi Friedrich aknast, kuda wana Papuſch üle lossi ees olewa platsi sammus. Ta lastis kapellmeistri adjutandi läbi kohe oma juurde kutsuda.

„Noh, mu armas kapellmeister,“ algas ta, „olen kuulnud, et Teil ilus muusika tükk „seakonsert“ olla. Tahaksin seda kord ka kuulda.“

„Oh, kuninglik kõrgus —“ kogeles Papuſch.

„Täna õhtu on minu juures suurem seltskond koos. Kandke ta täna ette.“

„Oh, kuninglik kõrgus, see pole midagi wäärt, pääle gi nii asjatundjate kõrwade jaoks.“

„Aga mulle on teatatud, et see wäga ilus olla. Nõnda siis tulge oma meestega sinna. Jällenägemiseni.“

Kroonprints nikutas sõbralikult pääd, Papuſch kummardas ja sammus wälja. Ei olnud kahtlust, et kroonprints teda narrida tahtis.

„Mis nüüd?“ hoigas ta nõutult.

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1899, lk. 24